

У биоскопима широм Србије и Републике Српске се ове зиме приказује филм Карла Ринча „47 Ронина“, са Кијану Ривсом у главној улози. У филму „Универзал пикчрса“, који траје два сата, поред Ривса, запажене улоге играју и познати јапански глумци Хиројуки Санада (Кураносуке Оиши), Ко Шибасаки. Таданобу Асано, Ринко Кикучи и Џин Аканиши (Ћикара Оиши). Сценарио за овај историјски акциони филм са „испадима“ у научну фантастику, зачињену митским зверима и чаролијама мењања облика, написали су Крис Морган и Хосеин Амине. О чему филм говори?

О одбрани части, о достојанству, верности, праведности, храбрости, освети и поштовању моралних начела. Сценарио је базиран на истинитој причи, веома познатој и поштованој у Јапану, о освети 47 самураја за смрт њиховог господара која се завршила њиховим колективним самоубиством. Својеврсна трагедија 47 Ронина је с временом постала једна од најпопуларнијих тема у јапанској уметности уопште, а Ринчов филм је прво уметничко дело западне културе која се тиме бави.

Овај изузетан чин феудалних јапанских ратника је после само две седмице фебруара 1703. претворен у „кабуки“ и „бунраку“ позоришне представе, које су власти убрзо забраниле. Међутим, подаље од Токија, у Осаки и Кјотоу су ипак игрране врло сличне представе. Преко Филипина, Маниле, прича о 47 Ронина је почела да се шири по читавој Азији.

Да би могла без цензуре (део о понашању власти) да се игра скоро 50 година после самог догађаја, аутор најпознатије представе тог доба, из 1748. године, Такеда Изумо је сместио радњу у 14. век. Та поставка је и дан-данас врло популарна у Јапану и игра се са малим адаптацијама већ више од 250 (!) година.

47 Ронина и Срби

Пише: Златко Богатиновски
петак, 14 фебруар 2014 22:39

47 Ронина су врло брзо постали једна од најпопуларнијих тема за „ukiyo-e“, специфично средњовековно јапанско сликарство на дрвеним плочама, које су прославили велики мајстори Хирошиге, Кунисада, Хокусаи, Утамаро, Тојокуни, Јошитоши и Кунијоши.

У Јапану је снимљено шест играних дугометражних филмова о 47 Ронина. Први још пре 100 година (!), између 1910. и 1917.

За потребе „пумпања“ патриотско-ратног морала, милитантне власти Јапана су 1941. наручиле снимање филма о 47 Ронина који је приказан у биоскопима недељу дана пре напада на Перл Харбур. Интересантно да овај филм, као део јапанске ратне пропаганде, није могао да се прикаже у САД све до седамдесетих година прошлог века.

Легенда јапанског филма Тоширо Мифуне је глумио у филму о Ронинима 1962. (који је био релативно пријемчив за западну публику). Мифуне се појављивао касније у неколико телевизијских верзија ове исте приче.

Најозбиљнији филм о 47 Ронина на јапанском језику је снимео 1994. Кон Ићикава. Главну улогу је глумио познати глумац Кен Такакура. Уз много награда и номинација у Јапану, филм је убрзо приказан у Европи, на 51 интернационалном филмском фестивалу у Венецији, по специјалном позиву организатора, добивши сјајне критике, али се није приказивао по биоскопима.

После „кабуки“ и „бунраку“ позоришних представа, „икиџо-е“ сликарства, дугометражних играних филмова и на десетине телевизијских серија, прича о 47 Ронина је 1997. у Токију изведена и као опера, убедљиво и свеобухватно показујући снагу специфичне етике чина саможртвовања верних самураја која неуморно храни јапански дух већ више од 300 година.

Западни свет је за 47 Ронина сазнао 1822. из књиге „Илустрације о Јапану“, Ајзака Титсинга, амбасадора Холандије, који је живео и радио у Јапану 80 година после освете верних самураја.

Филм Карла Ринча се приказује широм света од 25. децембра прошле године, у британско-мађарско-америчкој копродукцији. Квалитет филма је у различитим културним срединама другачије доживљен и оцењен, али је у сваком случају први пут заинтригирао светску, па и нашу јавност, причом о 47 Ронина.

47 РОНИНА

Средњовековни Јапан је био царевина, феудална држава којом је владао „Шогун“, најмоћнији војсковођа који је често имао већа овлашћења и од самог цара. Потчињени феудалци („даимјо“) су према Шогуну имали војну обавезу „санкин котаи“, која је подразумевала церемонију поздрављања и прихватања Шогуна и његових званичника, даривање одређеним поклонима и уступање одређеног броја својих војника („самураја“)

за Шогуну војску.

На западном делу Хоншу острва су великаши Камеи и Асано Наганори 1701. требали да сачекају и поздраве шогуну свиту коју је предводио Кира Јошинака, носилац високе титуле „Козуке-Но-Суке“ као главни организатор протокола и церемонија у опхођењу према Цару и Шогуну. Уместо да младог феудалца Наганорија учи само протоколарним стварима, Кира је, незадовољан поклонима које је добио, тражио још, отворено захтевајући мито. Асано одбија да му да новац, увређен Кировим ниподаштавањем вредности поклона које је добио. Природно непристојан и арогантан, навикнут на корупцију, Кира почиње да вређа и понижава Наганорија називајући га „сељачином без манира“. Дотле стоички подносећи све увреде, Асано, иначе врло моралан „конфучијаниста“, губи контролу и усред царског дворца Едо потеже бодеж тешко ранивши Киру, посекотином по лицу. Стража их брзо раздваја, и Кира остаје жив.

47 Ронина и Срби

Пише: Златко Богатиновски
петак, 14 фебруар 2014 22:39

47 Ронина и Срби

Пише: Златко Богатиновски
петак, 14 фебруар 2014 22:39

47 Ронина и Срби

Пише: Златко Богатиновски
петак, 14 фебруар 2014 22:39

47 Ронина и Срби

Пише: Златко Богатиновски
петак, 14 фебруар 2014 22:39

47 Ронина и Срби

Пише: Златко Богатиновски
петак, 14 фебруар 2014 22:39

47 Ронина и Срби

Пише: Златко Богатиновски
петак, 14 фебруар 2014 22:39

